

شرط پنجم: معصیت نبودن سفر

شرط پنجم: معصیت نبودن سفر

۱. امام خمینی (ره): اگر سفر او سفر حرام نباشد ولی حیوان سواری یا مرکب دیگری که سوار است غصبی باشد نمازش شکسته است ولی اگر در زمین غصبی مسافرت کند بنابر احتیاط واجب باید نماز را هم شکسته و هم تمام بخواند.

توضیح المسائل، م ۱۲۹۸

آیت الله العظمی خامنه ای:

اگر با وسیله غصبی سفر کند یا از زمین غصبی عبور کند، حکم سفر معصیت را ندارد و نماز قصر است؛ اگرچه احتیاط مستحب آن است که جمع بخواند.

رساله نماز و روزه، م ۴۵۴

.....

۲. امام خمینی (ره): کسی که برای معصیت سفر نکرده اگر در بین راه قصد کند که بقیه راه را برای معصیت برود، باید نماز را تمام بخواند ولی نمازهایی را که شکسته خوانده صحیح است.

(تحریر، صلاة المسافر، فی شرائط القصر، م ۱۸)

آیت الله العظمی خامنه ای:

اگر سفر مباحی را شروع کند و بین راه (قبل از رسیدن به هشت فرسخ) طبق وظیفه، نماز را قصر بخواند، سپس قصد او به حرام تبدیل شود، باید نماز قصری را که خوانده، به صورت تمام در وقت اعاده و در خارج وقت قضا کند.

رساله نماز و روزه، م ۴۵۸

.....

۳. امام خمینی (ره): اگر سفر را به قصد مباح شروع کند و پس از پیمودن مسافت شرعی در جایی که توقف کرده قصدش به حرام تغییر یابد، چنانچه بخواهد قبل از حرکت نماز بخواند اوجه این است که نماز را شکسته بخواند و

احتیاط آن است که مادامی که به سیر و حرکت مشغول نشده، جمع بخواند.

تحریر الوسیله، صلاه المسافر، فی شرائط القصر، م ۱۸

آیت الله العظمی خامنه ای:

اگر سفر را به قصد مباح شروع کند و پس از پیمودن مسافت شرعی در جایی که توقف کرده قصدش به حرام تغییر یابد، چنانچه بخواهد قبل از حرکت نماز بخواند باید آن را تمام بخواند؛ هر چند احتیاط مستحب آن است که هم تمام و هم قصر بخواند.

رساله نماز و روزه، م ۴۶۰

۴. امام خمینی (ره): کسی که برای معصیت سفر کرده، موقعی که از سفر برمی گردد چنانچه توبه کرده یا به جهت امری، برگشتن او جزء سفر معصیت حساب نشود (مانند اینکه برگشت او یک هدف مستقل دیگری غیر از رجوع به وطن داشته باشد) نمازش قصر است و اگر توبه نکرده، و چیزی هم که بازگشت را از جزئیّت سفر معصیت خارج کند به وجود نیامده، باید نماز را تمام بخواند و احتیاط مستحب آن است که هم شکسته و هم تمام بخواند.

(تحریر، صلاة المسافر، فی شرائط القصر، م ۲۰)

آیت الله العظمی خامنه ای:

کسی که از سفر معصیت برمی گردد و مسیر برگشت به مقدار مسافت شرعی است، چنانچه خود سفر (نه غایت آن) معصیت باشد و بازگشت از سفر معصیت، ادامه همان سفر باشد، در صورت توبه، نمازش قصر است، اما اگر توبه نکرده، بنا بر احتیاط واجب باید نماز را هم تمام و هم شکسته بخواند؛ اما اگر هدف سفر معصیت باشد احتیاط واجب آن است که نماز را هم قصر و هم تمام بخواند؛ خواه توبه کرده باشد یا نه؛ اما چنانچه بازگشت، سفر جدیدی محسوب شود (نه ادامه سفر قبل) مانند اینکه بعد از گذشتن مدت طولانی، مثل یک سال، بخواهد به شهر اول برگردد، در هر صورت (چه توبه کرده باشد یا نه) باید نماز را قصر بخواند و روزه را هم افطار کند.

رساله نماز و روزه، م ۴۶۸

۵. امام خمینی (ره): اگر با اعتقاد به حرمت سفر نماز را تمام بخواند، سپس بفهمد سفر مباح بوده، باید نماز را اعاده یا قضا کند؛ اما اگر براساس اصل عملی بنا را بر حرمت گذاشته باشد، احتیاط جمع است هرچند بعید نیست که نماز

صحیح باشد.

عروه، صلاه المسافر، شرائط القصر، حاشیه م ۳۶

آیت الله العظمی خامنه ای:

اگر حرمت سفر بر اساس یکی از اصول غیر محرز، مانند احتیاط باشد و با این حال به سفر برود سپس متوجه شود که مباح بوده، بنابر احتیاط واجب آن را به صورت قصر اعاده یا قضا کند و اگر نماز نخوانده باشد، به دو صورت قصر و تمام قضا کند.

نماز مسافر جامع، م ۹۰

.....